

Παρασκευή
10 Οκτωβρίου 2025

20:30

Μέγαρο Μουσικής Αθηνών

Αλεξέι Βολόντιν & Λουκάς Καρυτινός

Εναρκτήρια συναυλία

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών
Λουκάς Καρυτινός | αρχιμουσικός

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΒΑΝ ΜΠΕΤΟΒΕΝ (1770 – 1827)
Συμφωνία αρ.7 σε λα μείζονα, έργο 92
Διάλειμμα

ΓΙΟΧΑΝΕΣ ΜΠΡΑΜΣ (1833 – 1897)
Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα αρ.1 σε ρε ελάσσονα, έργο 15
• **Αλεξέι Βολόντιν** | πιάνο

ΣΥΝΔΕΘΕΙΤΕ
ΜΑΖΙ ΜΑΣ
@athensstateorchestra

LIFO PODCASTS
Συμφωνική Μουσική - Ιστορίες
Ακούστε τα Podcasts
της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών
εδώ:

Η ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ ΕΠΙΧΟΡΗΓΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών έχει την έδρα της στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών ως Resident Orchestra
Καλλιτεχνικός Διευθυντής
Λουκάς Καρυτινός

Υπεύθυν έκδοσης
Αλίκη Φιδετζή
Συντάξη και επένδυση
Τίτος Γουβέλης
Σύλληψη ιδέας & σχεδιασμός
Κωνσταντίνος Δακανάλης

Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών επικονηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού

Κρατική Ορχήστρα Αθηνών | **Βύρων Φιδετζής** | αρχιμουσικός
ΓΙΑΠΡΟΣ ΚΟΡΥΘΙΟΣ (γεν. 1942)
Το Μονόγραμμα, σκηνική καντάτα πάνω σε ποίηση Οδυσσέα Ελύτη
• **Niva Koufophrastos** | υπεύθυνος
• **Τάσος Χριστογιαννίδης** | βαρύτονος
Χορωδία Δήμου Αθηναίων (Διδασκαλία – διεύθυνση: Σταύρος Μιερής)

Γώργος Κουρουνός:
Το Μονόγραμμα του Ελύτη
30 χρόνια από τον θάνατο του Οδυσσέα Ελύτη

ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
Παρασκευή **24 Οκτωβρίου**
20:30
Μέγαρο Μουσικής Αθηνών | Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης
KO.A.GR

Αλεξέι Βολόντιν & Λουκάς Καρυτινός

Εναρκτήρια συναυλία

ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
Αίθουσα Χρήστος Λαμπράκης

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΒΑΝ ΜΠΕΤΟΒΕΝ

(1770 – 1827)

Συμφωνία αρ.7 σε λα μείζονα, έργο 92

1. Poco sostenuto – Vivace
3. Presto – Assai meno presto
2. Allegretto
4. Allegro con brio

Τρία χρόνια μετά τη σύνθεση της «Ποιμενικής»Έκτης Συμφωνίας, ο Μπετόβεν άρχισε να καταπιάνεται με μία νέα συμφωνία. Τα πρώτα σχέδιά της ανάγονται στο φθινόπωρο του 1811 κατά την παραμονή του συνθέτη στο Τέπλιτς, μία μικρή πόλη κοντά στην Πράγα. Αργότερα μέσα σε εκείνη τη χρονιά, ο Μπετόβεν επέστρεψε στη Βιέννη και συνέχισε την εργασία πάνω στο νέο έργο, που ολοκληρώθηκε τον Μάιο του 1812. Η πρώτη εκτέλεση της Έβδομης δόθηκε στη Βιέννη στο πλαίσιο μίας από τις πιο επιτυχημένες συναυλίες του Μπετόβεν, στις 8 Δεκεμβρίου 1813, η οποία έγινε για φιλανθρωπικό σκοπό και συγκεκριμένα για την οικονομική στήριξη των τραυματιών της μάχης του Χάναου. Η συναυλία, που έλαβε χώρα στη μεγάλη αίθουσα του Πα-νεπιστημίου της Βιέννης, οργανώθηκε από τον φίλο του συνθέτη Γιόχαν Μέλτσελ, τον άνθρωπο που επινόησε τον μετρονόμο καθώς και άλλες μηχανικές μουσικές εφευρέσεις. Ο φιλανθρωπικός χαρακτήρας της συναυλίας έπεισε πολλές σημαίνουσες μουσικές προσωπικότητες της εποχής να συμμετάσχουν στην ορχήστρα, ανάμεσά τους τον στενό φίλο του Μπετόβεν Ίγκνατς Σούπαντιγκ (ως εξάρχοντα), τον διάσημο βιολοντσελίστα Άντον Κραφτ (για τον οποίο ο Μπετόβεν είχε γράψει το μέρος του σόλο βιολοντσέλου στο Τριπλό κοντσέρτο), τον συνθέτη και βιολονίστα Λουί Σπορ, τον φημισμένο Ιταλό κοντραμπασίστα της εποχής Ντομένικο Ντραγκονέτι, τους Γιόχαν Χούμελ και Τζάκομο Μέγιερμπερ στα τύμπανα, τον Ίγκνατς Μόσελες στα κρουστά, ακόμα και τον Αντόνιο Σαλιέρι, δάσκαλο του συνθέτη. Στην ίδια συναυλία παρουσιάστηκε και η «Νίκη του Ουέλινγκτον», η οποία ομολογουμένως κέρδισε τις εντυπώσεις, αν και θερμή ήταν και η υποδοχή της Έβδομης Συμφωνίας, της οποίας το συγκλονιστικό δεύτερο μέρος μάλλον επαναλήφθηκε κατά την απαίτηση του ενθουσιώδους βιεννέ-ζικου κοινού, που γιόρταζε την προίούσα πτώση του Ναπολέοντα.

Ωστόσο η πάντα αμερόληπτη δοκιμασία του χρόνου δεν άργησε να δώσει στην Έβδομη Συμφωνία την σπουδαία θέση, που αναμφίβολα της αξίζει, μέσα στο παγκόσμιο συμφωνικό ρεπερτόριο. Ο Ρίχαρντ Βάγκνερ συνοψίζει το μεγαλείο του έργου μέσα από ένα αναπόφευκτα ρομαντικό και ποιητικό πρίσμα, πλην ουσιαστικό και αληθινό: «Όλη η ανησυχία, όλος ο πόθος και η κατανίδα της ψυχής γίνονται εδώ μία γεμάτη δριμύτητα χαρά, η οποία μας ταξιδεύει με τη βακχική της δύναμη μέσα από έναν ευρύ χώρο φύσης, μέσα από όλα τα ρεύματα και τα κύματα της ζωής... Η Συμφωνία είναι η Αποθέωση του Χορού: είναι Χορός με την υψηλότετη έννοια, η πιο υψηλή πράξη ανθρωπίνης κίνησης, ενσωματωμένη σε μία ιδεώδη ηχητική δομή». Η χορευτική διάσταση της Έβδομης ανήκει πράγματι σε ένα πνευματικό, υπαρξιακό επίπεδο, όπου ο θρίαμβος της ανθρωπίνης ύπαρξης, μία μεταφυσική και οικουμενική κατάφαση της ζωής εκφράζονται και βιώνονται μέσα από τη διαρκή συσσώρευση ρυθμικής ενέργειας.

Το πρώτο μέρος ξεκινά με μία εκτενέστατη αργή εισαγωγή-σχεδόν ένα μέρος αφ' εαυτής- που εκθέτει και ανα-πτύσσει δύο θέματα. Με μία προοδευτική ελάφρυνση της ορχηστρικής γραφής εισάγεται το κυρίως γρήγορο μέρος. Το φλάουτο εκθέτει το πρώτο θέμα, που στην πορεία εκτίθεται και από άλλες οικογένειες οργάνων, ενώ το δεύτερο θέμα προκύπτει από το ίδιο θεματικό υλικό. Στην ενότητα της επεξεργασίας ο Μπετόβεν αποδεικνύ-ει την εξαιρετική αντιστικτική τεχνική του. Μετά την αναμενόμενη επανέκθεση το μέρος κλείνει με μία εκτενή coda.

Το δεύτερο μέρος σε λα ελάσσονα ανοίγει με ένα συγκλονιστικά απλό θέμα πάνω σε ένα ρυθμικό οστινάτο από τα χαμηλότερα έγχορδα, το οποίο προοδευτικά λαμπρύνεται καθώς προστίθενται διαδοχικά τα δεύτερα βιολιά, μετά τα πρώτα και τέλος όλη η ορχήστρα. Ένα νέο δομικό τμήμα εισάγει μία ποιμενικού χαρακτήρα μελωδία σε λα μείζονα, όπου κυριαρχούν τα ξύλινα πνευστά. Το αρχικό θέμα επανέρχεται και λίγο πριν το τέλος η ένταση κλιμακώνεται με ένα φουγκάτο. Η τελική coda επιτυγχάνει μία εντυπωσιακή συμπίκνωση του θεματικού υλι-κού – τεχνική χαρακτηριστική του συνθέτη. Αξιοσημείωτη είναι η ένδειξη *Alllegretto* για αυτό το μέρος, αντί μίας κλασικά αργής ρυθμικής ένδειξης, επιλογή πρωτότυπη και πολυσήμαντη όσον αφορά στην πρακτική υλοποίησή της. Υπό ένα αφοπλιστικά απλό ρυθμικό σχήμα η μουσική ακροβατεί ανάμεσα σε ένα πέννημο εμβατήριο και σε ένα μεγαλοπρεπές χορικό, συσσωρεύοντας αλλά και εκλύοντας σε συγκεκριμένες κορυφώσεις τεράστιες ποσό-τητες συναισθηματικής έντασης.

Το τρίτο μέρος αποτελείται από ένα ζωηρό σκέρτσο και ένα πιο αργό αλλά μεγαλοπρεπές τρίο, που εκτίθενται δύο φορές. Μετά και από μία τελική εμφάνιση του σκέρτσο, ο Μπετόβεν επανεισάγει την αρχή του τρίο (αυτή τη φορά στην πέννημη ρε ελάσσονα) αλλά μετά από τέσσερα μόλις μέτρα δίνει ένα αιφνίδιο τέλος στην αρχική τονικότητα.

Η χορευτική διάθεση φτάνει στο απόγειό της με το τέταρτο και τελευταίο μέρος σε φόρμα σονάτας, γεμάτο ενέργεια, λάμψη και συνεχή ζωντάνια. Θέλοντας πιθανόν να αντισταθμίσει τη μεγάλη αργή εισαγωγή του πρώ-του μέρους, ο Μπετόβεν κλείνει τη Συμφωνία με μία ανάλογα μεγάλη coda, που λειτουργεί ως δεύτερη επεξερ-γασία του θεματικού υλικού και αποτελεί ένα εκστατικό φινάλε.

ΓΙΟΧΑΝΕΣ ΜΠΡΑΜΣ

(1833 – 1897)

Κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα αρ.1 σε ρε ελάσσονα, έργο 15

1. Maestoso
2. Adagio
3. Rondo: Allegro non troppo

Στις 30 Σεπτεμβρίου του 1853 ο μόλις εικοσάχρονος τότε Γιόχανες Μπραμς, έχοντας μία συστατική επιστολή από τον φίλο του και κορυφαίο βιολονίστα της εποχής Γιόζεφ Γιόαχιμ, επισκέφτηκε τους Ρόμπερτ και Κλάρα Σούμαν στο σπίτι τους και τους παρουσίασε δείγματα των συνθέσεών του. Το ζεύγος Σούμαν υποδέχθηκε τον νεαρό συν-θέτη με ιδιαίτερη θερμή και έφτασε τελικά να τον φιλοξενεί για αρκετές εβδομάδες αναγνωρίζοντας στο πρόσω-πό του έναν πολλά υποσχόμενο δημιουργό. Ο Ρόμπερτ Σούμαν μάλιστα δεν δίστασε να εκφράσει και γραπτώς τις ενθουσιώδεις απόψεις του για τον Μπραμς στο περιοδικό *Neue Zeitschrift für Musik*, κάνοντας για εκείνον την πρόβλεψη, πως θα ακολουθούσε τα χνάρια του Μπετόβεν και θα εξελισσόταν σε μεγάλο συμφωνιστή. Λίγο καιρό αργότερα, στις 27 Φεβρουαρίου 1854 συγκεκριμένα, ο Σούμαν έκανε απόπειρα αυτοκτονίας και έκτοτε παρέμεινε για τα υπόλοιπα δύο χρόνια της ζωής του έγκλειστος σε άσυλο. Ο Μπραμς συμπαραστάθηκε καθ' όλο αυτό το δύσκολο διάστημα στη σύζυγο του μέντορά του και στα παιδιά τους με κάθε τρόπο.

Σε εκείνη την εποχή ανάγεται και η αρχή της δημιουργίας του Πρώτου Κοντσέρτου για πιάνο του Μπραμς, που αποτελεί και το πρώτο του συμφωνικό έργο. Τα πρώτα σχέδια έγιναν το 1853 αλλά η αρχική πρόθεση του συνθέτη ήταν να γράψει μία σονάτα για δύο πιάνα. Το 1854, και ενώ ο Μπραμς είχε ήδη συνθέσει δύο σονάτες για σόλο πιάνο, ολοκληρώθηκε η εκδοχή του έργου για δύο πιάνα, αλλά δεν ικανοποίησε τον συνθέτη, που αποφάσισε να μεταπλάσει το έργο σε συμφωνία. Ωστόσο και αυτή η ιδέα δεν τελεσφόρησε, αφενός γιατί ο ήχος του πιάνου αποδεικνυόταν εν προκειμένω απόλυτα συνυφασμένος με την υφή της έμπνευσής του και αφετέρου γιατί δεν θεωρούσε ακόμα -υπό το βάρος του δέους και του θαυμασμού του για τον Μπετόβεν- επαρκείς τις ενορχηστρω-τικές του γνώσεις. Έτσι κατέληξε στην ιδέα του κοντσέρτου για πιάνο, κατά πάσα πιθανότητα στα τέλη του 1855. Από την αρχική εκδοχή του έργου για δύο πιάνα κράτησε μόνο το υλικό του πρώτου μέρους γράφοντας εκ νέου το δεύτερο και το τρίτο. (Πολλά χρόνια αργότερα, χρησιμοποίησε το δεύτερο μέρος της σονάτας για δύο πιάνα στο *Γερμανικό Ρέκβιεμ*).

Το Κοντσέρτο ολοκληρώθηκε τον Μάρτιο του 1858 μετά από ατέλειωτες διορθωτικές επεμβάσεις· ο Γιόαχιμ φρόντισε να οργανώσει -και να διευθύνει- την πρώτη του εκτέλεση στο Ανόβερο στις 22 Ιανουαρίου 1859 με σο-λίστα τον συνθέτη, ενώ πέντε μέρες μετά ο Μπραμς έπαιξε πάλι το Κοντσέρτο στο Gewandhaus της Λειψίας. Στην πρώτη εκτέλεση το κοινό αντέδρασε μάλλον αδιάφορα αλλά στη Λειψία οι αντιδράσεις ήταν ομόθυμα και έντο-να αποδοκιμαστικές. Ο νεαρός συνθέτης έγραψε για τη δυσάρεστη εμπειρία του από τη συναυλία της Λειψίας: «Ίσως αυτό είναι ό, τι καλύτερο μπορεί να συμβεί. Αναγκάζει να βάλει κανείς σε τάξη τις ιδέες του και δίνει κου-ράγιο· αλλά οι αποδοκιμασίες ήταν υπερβολικές». Φαίνεται πως το έργο δεν μπόρεσε εκείνη τη χρονική στιγμή να ικανοποιήσει ούτε τους προοδευτικούς ακροατές ούτε τους πιο συντηρητικούς. Οι πρώτοι θα ανέμεναν ένα έργο άμεσα εντυπωσιακό και πρόδηλα δεξιοτεχνικό για τον σολίστα κατά το πρότυπο έργων του Λιστ, κάτι που δεν συμβαίνει επ' ουδενί στο Κοντσέρτο αυτό, στο οποίο το πιάνο εμφανίζεται -παρά τις μεγάλες δεξιοτεχνικές απαιτήσεις της γραφής του- ως «πρώτος μεταξύ ίσων» και η ορχήστρα διατηρεί μεζόζονα ρόλο. Από την άλλη, το εγγενές, φλέγον πάθος, που διέπει και καθορίζει όλο το έργο, ίσως ήταν πιο πολύ από αυτό που θα μπορούσε να αποδεχτεί ένα συντηρητικό αυτί της εποχής. Φυσικά, το πέρασμα του χρόνου ανέδειξε δικαιολογημένα το Πρώτο Κοντσέρτο ως μία από τις υψηλότερες κορυφές του Ρομαντισμού στο σύνολό του.

Το πρώτο μέρος, γραμμένο στη δραματική τονικότητα της ρε ελάσσονας, είναι έντονα επηρεασμένο από την από-πειρα αυτοκτονίας του Σούμαν, εκφράζοντας μουσικά τις ποικίλες διαστάσεις του τραγικού αυτού γεγονότος. Μετά από την εκτενέστατη και συμφωνικού χαρακτήρα εισαγωγή της ορχήστρας που εκθέτει το βασικό θεμα-τικό υλικό του μέρους, το πιάνο πραγματοποιεί την πρώτη του εμφάνιση με μία λυρική και εσωτερικά θρηνητική μελωδία σε έκτες, που σύντομα εξελίσσεται σε μία σειρά από δραματικές τρίλιες, όμοιες με εκείνες που ανοίγουν το μέρος. Το δεύτερο θέμα, που παρουσιάζεται αρχικά από το πιάνο, είναι πολύ πιο ήπιο και θυμίζει ένθερμη προσευχή. Η ενότητα της ανάπτυξης ξεκινά με τον πλέον θελλώδη τρόπο από το πιάνο, που με αλλεπάλληλα περάσματα από οκτάβες μεταμορφώνει το θεματικό υλικό καταγινιστικά οδηγώντας σε μία από τις κορυφώσεις του μέρους.

Το αργό, δεύτερο μέρος είναι -κατά τον Μπραμς- ένα μουσικό πορτρέτο της Κλάρα Σούμαν, που το 1856 είχε πλέ-ον χηρέψει. Μία τρυφερή μελωδία ξετυλίγεται από τα έγχορδα και τα πνευστά (φαγκότα, κόρνο και φλάουτο) δια-μορφώνοντας ένα τοπίο ήρεμο και στοχαστικό, που διατηρείται σχεδόν σε ολόκληρο το μέρος. Ως προμετωπίδα του μέρους αυτού ο Μπραμς είχε γράψει στην παρτιτούρα: *Benedictus qui venit in Nomine Domini* (ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου), αλλά δεν τη συμπεριέλαβε στην έκδοση του έργου. Μία αιθέρια cadenza του πιάνου και η ακόλουθη coda από την ορχήστρα συνιστούν ατμοσφαιρική κατακλείδα.

Ακολουθεί ένα ροντό σε ρε ελάσσονα, που παρουσιάζει σημαντικές μορφολογικές και αισθητικές ομοιότητες με

το αντίστοιχο τρίτο μέρος του Τρίτου Κοντσέρτου για πιάνο του Μπετόβεν. Το γεμάτο ζωντάνια και ένταση κύριο θέμα παρουσιάζεται αρχικά από το πιάνο και κατόπιν από την ορχήστρα υπό την πληθωρική συνοδεία του πιάνου. Αντιθετικού χαρακτήρα επεισόδια παρεμβάλλονται στις επαναλήψεις του κυρίου θέματος, ενώ προστίθεται και ένα μεγάλο κεντρικό φουγκάτο στην ορχήστρα. Το πιάνο διατηρεί σε γενικές γραμμές πρω-τεύοντα και λαμπερό ρόλο, γεγονός που ενισχύεται και από δύο σύντομες αλλά εντυπωσιακές καντέντσες. Η εκτενής coda στη ρε μείζονα προσδίδει στο Κοντσέρτο ένα αποθεωτικό φινάλε.

ΑΛΕΞΕΪ ΒΟΛΟΝΤΙΝ

Διεθνώς αναγνωρισμένος για την υψηλή μουσική του ευαισθησία και τη λάμψη της δεξιοτεχνίας του, ο Αλεξέι Βολόντιν είναι περιζήτητος ως σολίστ παγκοσμίως και διαθέτει ένα ευρύτατο ρεπερτόριο. Έχει συμμετάσχει σε μερικά από τα σημαντικότερα διεθνή φεστιβάλ μουσικής και έχει συμπράξει μεταξύ άλλων με τη Φιλαρμονική της Αγ. Πετρούπολης, την Ορχήστρα του Θεάτρου Μαρίνσκι, τη Συμφω-νική Ορχήστρα του BBC, τις Συμφωνικές Ορχήστρες του Κιότο, της Αμβέρσας, της Σγκαπούρης, του Ουίνιπεγκ, του Βανκούβερ, της Χάιφα και της Ιερουσαλήμ, την Ορχήστρα της Ρωμανικής Ελβετίας κ.ά. Ανάμεσα στις μεγάλες αίθουσες που έχει εμφανιστεί συγκαταλέγονται το Konzerthaus της Βιέννης, το Carnegie Hall, το Wigmore Hall, η Philharmonie του Παρισιού, η Παλιά Όπερα της Φρανκφούρτης, το Παλάτι Μουσικής της Βαρκελώνης, το Κέντρο Paul Klee κ.ά. Πάντα δραστήριος στον χώρο της μου-σικής δωματίου έχει συνεργαστεί με καλλιτέχνες, όπως οι Igor Levit, Janine Jansen, Sol Gabetta, Julian Rachlin και Misha Maisky, καθώς και το Κουαρτέτο Μποροντίν, το Κουαρτέτο Μοντιλιάνι, και το Κου-αρτέτο της Κρεμόνας. Οι ηχογραφήσεις του σε έργα Προκόφιεφ, Ραχμάνινοφ, Σοπέν, Σούμαν, Ραβέλ και Σκριάμπιν έχουν αποσπάσει σημαντικές διεθνείς διακρίσεις. Γεννήθηκε το 1977 στην Αγ. Πετρού-πολη και σπούδασε στην Ακαδημία Γκνέσσιν της Μόσχας και κατόπιν στο Κονσερβατόριο της Μόσχας με την Ελισά Βιρσαλάτζε. Το 2001 συνέχισε περαιτέρω σπουδές στη Διεθνή Ακαδημία Πιάνου στη λί-μνη Κόμο και έγινε διεθνώς γνωστός μετά τη νίκη του στον διεθνή διαγωνισμό Geza Anda στη Ζυρίχη (2003). Ο Αλεξέι Βολόντιν είναι αποκλειστικός Steinway Artist.

ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα, όπου σπούδασε Μουσική και Νομικά, στο Ωδείο Αθηνών και στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, αντίστοιχα. Από το 1976 έως το 1981 συνέχισε τις σπουδές του με ειδικευση στη διεύθυνση ορχήστρας στο Πανεπιστήμιο των Τεχνών του Βερολίνου, ενώ παράλληλα παρακολουθούσε σεμι-νάρια διεύθυνσης ορχήστρας στο «Μοτσαρτέουμ» του Ζάλτσμπουργκ. Από το 1981 έως το 1985 ερ-γάστηκε στη Γερμανία (Κόμπλενς, Κολωνία, Βερολίνο). Το 1985 έλαβε θέση τακτικού αρχιμουσικού στην Εθνική Λυρική Σκηνή, στην οποία έγινε Μουσικός Διευθυντής το 1992. Από το 1999 έως το 2005 υπήρξε Καλλιτεχνικός Διευθυντής της. Ο Λουκάς Καρυτινός έχει επανειλημμένα διευθύνει όλες τις σημαντικές ελληνικές ορχήστρες και έχει πάρει μέρος στα Φεστιβάλ Αθηνών,Επιδαύρου,Αρένας της Βερόνας,Καρακάλλα Ρώμης, Φεστιβάλ Πουτσίνι «Τόρε ντελ Λάγκο»,Βίττεν –Γερμανίας, Λας Πάλμας, Αβάνς, Αντίμπ κ.α. Έχει συμπράξει ως αρχιμουσικός με συμφωνικές ορχήστρες, όπως η Philharmonia του Λονδίνου, η RSO-Berlin, η Suisse Romande, WDR, η Ορχήστρα Bruckner του Λιντς, η Philomusica της Οξφόρδης, η Φιλαρμονική της Νίκαιας, η ορχήστρα της Ραδιοφωνίας της Βουδαπέστης κ.ά., καθώς και με θέατρα όπερας, όπως η Γερμανική Όπερα του Βερολίνου, το Λισέο της Βαρκελώνης, η όπερα «Αριάγga» του Μπιλμπάο, της Κολωνίας, του Μόντε Κάρλο, του Ντιτρόιτ, της Ρώμης, της Κατάνια, του Κάλιαρι, της Μόντενα, του Λιβόρνο, της Πίζας, της Βέρνης, του Ζάλτσμπουργκ κ.ά. Εκτός από την Ελλά-δα έχει διευθύνει στις περισσότερες χώρες της Ευρώπης, σε Κορέα, Η.Π.Α., Αυστραλία, Τουρκία, Αίγυπ-το, Τυνησία κ.α. Έχει ηχογραφήσει δίσκους για τις εταιρείες BMG, WEA, CBS, ETERNA και DYNAMIC. Από τη διεθνή κριτική έχει θεωρηθεί ένας από τους καλύτερους ερμηνευτές της ιταλικής όπερας. Για τις «εξαιρετικές υπηρεσίες» που έχει προσφέρει στον χώρο της μουσικής τιμήθηκε το 1989 με το «Χρυσό Μετάλλιο Τιμής» του Δήμου Αθηναίων. Για την προβολή του έργου του Π. Μασκάνι αλλά και της ιταλικής όπερας ανά τον κόσμο, τιμήθηκε από τον Πρόεδρο της Ιταλικής Δημοκρατίας με τον τίτλο του «Commendatore dell' Ordine della Solidarieta' Italiana». Το 2008 η Ένωση Ελλήνων Θεατρικών και Μουσικών Κριτικών του απένειμε το «Μεγάλο Βραβείο Μουσικής». Το 2016 η Ακαδημία Αθηνών του απένειμε το Βραβείο Σπ. Μοτσενίγου (Μουσικής). Σήμερα ο Λουκάς Καρυτινός είναι Καλλιτεχνικός Διευθυντής της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών.